

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Tadeusz Żyznowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku G. B. i B. T.

przy uczestnictwie S. P. i in. , o stwierdzenie nabycia spadku po M. S. i W. S.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 stycznia 2007 r.,

zażalenia uczestników postępowania J. S. i S. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 29 czerwca 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z 29 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił apelację uczestników J. S. i S. S. z powodu nieopłacenia jej w należnej wysokości. Sąd uznał, że zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), zaś

opłata stała od apelacji w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku wynosi 100 zł. Od wniesionej apelacji uiszczono zaś opłatę w wysokości 50 zł.

W zażaleniu uczestnicy wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości zarzucając, że odrzuceniu podlegać winno pismo wniesione przez adwokata tylko wówczas, gdy w ogóle nie została uiszczona opłata. Ponadto skarżący zarzucili błędne zastosowanie art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowienie Sądu Rejonowego w Ś. w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po M. S. oraz po W. S. wydane zostało w dniu 6 marca 2006 r.

Podstawową zasadą prawa międzyczasowego w dziedzinie procesu cywilnego jest zasada bezpośredniego działania ustawy nowej. Zasada ta wyrażona została w art. XV § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1994 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 297 ze zm.). Należy uznać, że zasada ta ma znaczenie ogólne w dziedzinie w prawie procesowym cywilnym (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2001 r. - zasada prawna, III CZP 49/00. OSNC 2001, nr 4, poz. 53, wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2003 r., IV CKN 310/01, niepubl.) i znajduje ona również zastosowanie w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mających charakter przepisów prawa procesowego.

Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r. Istotny wyjątek od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej przewidziany został w art. 149 ust. 1 powołanej ustawy. Przepis ten stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. W niniejszej sprawie wejście w życie ustawy nastąpiło po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji. Nie ulega wątpliwości, że wniesienie apelacji miało natomiast miejsce w czasie obowiązywania nowej ustawy o kosztach sądowych.

Wniesienie apelacji inicjuje postępowanie odwoławcze przed sądem drugiej instancji - mimo że jest czynnością podejmowaną jeszcze przed sądem pierwszej instancji - stanowi co do zasady pierwszą czynność postępowania apelacyjnego. Skoro zatem uczestnicy wnieśli apelację w czasie obowiązywania nowej ustawy, zastosowanie znajdują nowe przepisy o kosztach sądowych, zgodnie z zasadą bezpośredniego działania ustawy nowej (por. postanowienie SN z 30 maja 2006 r., I CZ 23/06, niepubl., postanowienie SN z 11 lipca 2006 r., I CSK 146/06, niepubl., postanowienie SN z 19 lipca 2006 r., I CZ 34/06, niepubl).

W świetle przepisu art. 50 pkt 1 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wniesiona apelacja podlegała opłacie stałej w wysokości 100 zł. Apelacja podlegała odrzuceniu w związku z tym, że wymagana opłata nie została wniesiona w należytej wysokości. Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c. sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis ten ma zastosowanie zarówno w przypadku nieuiszczenia w ogóle wymaganej opłaty, jak również w razie uiszczenia jej w niewłaściwej wysokości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 maja 2006 r., IV CZ 39/06, niepubl.). Wymagana opłata stosownie do art. 10 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych winna być prawidłowo uiszczona już przy wnoszeniu danego pisma do sądu.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

db